

[Hanne Reintoft.]

hvad der sker, men dette argument, at Danmark på den måde kunne være med i forhandlingerne, er da helt ud i skoven. Jeg ved ikke, om ministeren sidder og hygger sig derhjemme med at forestille sig, at hans deltagelse i disse forhandlinger i mindste måde skulle have forhindret Vesttyskland i at presse sin vilje igennem også over for langt stærkere magter end Danmark, eller at det overhovedet havde haft nogen som helst indflydelse på beslutningsprocessens gang.

Ministeren fremsætter tit i sine taler ligesom spydige bemærkninger om, at der ikke er noget ved at stå uden for forhandlinger, hvis resultat man alligevel har at rette sig efter. Det er meget svært for logisk tænkende mennesker — og dem er der altså en del af i Danmark — at se, hvad ophøjet der er i at være med i forhandlinger, som man ikke har nogen som helst indflydelse på, og hvis afgørelse man får påtvunget, lige meget om man sidder der eller ej. Kunne ministeren ikke tænke sig, at vi bevarede dansk selvstændighed og derefter førte en så begavet politik, at vi kunne udnytte den? Det var nok bedre end at få lov at være med i forhandlinger, som andre alligevel dikterer.

Der fremhæves for tiden en officiel optimisme i anledning af Englands seneste forhandlinger med fællesmarkedslandene. Jeg tror dog, man skal lægge mærke til, at de, der fører sig så optimistisk frem, er dem, der har mest brug for det, specielt højreregeringen i England, som er i den ubehagelige situation at have et massivt folkeflertal på 65 pct. imod sig i fællesmarkedssagen. Der må advares mod de illusionsdannelser, bag hvilke fællesmarkedstilhængerne hele tiden har villet skjule de virkelige konsekvenser af fællesmarkedspolitikken.

Jeg tror, en anden årsag til skredet i befolkningens holdning over for fællesmarkedet netop er, at det trods de beklagelser, vi kan være enige om at fremkomme med over, at det er svært for os at komme til orde, alligevel lykkedes os at få viden ud til befolkningen om, hvad fællesmarkedet er, og hvad Romtraktatens virkelige indhold er. Det er lykkedes os at forklare, at det ikke blot er en sag om flæskepriser, men en sag om Danmarks beståen som selvstændig nation, og denne viden, den er bragt ud til befolkningen — og det kan man ikke som demokra-

tisk regering eller minister lade være med at se på — og har omgående medført en stigende uvilje hos den samme befolkning. De seneste galluptal, der viste, at 30 pct. af den danske befolkning går imod medlemskab af fællesmarkedet, er på ingen måde, det vil jeg gerne understrege, et resultat af markedssekretariatets virksomhed, for man skal lede længe efter magten til vildledning.

Dette sekretariat har til dato udgivet 4 pjecer om fællesmarkedet, der fuldstændig afviser de negative virkninger af dansk medlemskab, mens det i kroner og øre regner fordelene ud. Den form for oplysning bliver stærkt kritiseret af mange mennesker, og jeg vil da også gerne nævne eksempler på denne propagandavirksomhed, som jeg synes markedssekretariatet faktisk udøver i strid med sit formål.

Markedssekretariatets første pjece giver på side 31 i et afsnit om konsekvenser for Danmark ved medlemskab indtryk af, at Danmark får en repræsentant i Kommissionen. Det er jo, hr. minister, ikke den objektive konsekvens, men den subjektive politiserede konsekvens, der kun er sandsynlig i en overgangsperiode, og det ved ministeren såvel som jeg. Den objektive konsekvens er, at Danmark ifølge Romtraktatens artikel 157 ikke kan være sikker på at få en dansker i Kommissionen, da højst to medlemmer af Kommissionen kan være statsborgere i samme stat. Endvidere står der i samme artikel 157, at Kommissionens medlemmer udfører deres hverv i fuldkommen uafhængighed i fællesskabets almindelige interesse. Ved udførelsen af deres pligter må de hverken søge eller modtage instruktioner fra nogen regering eller noget andet organ, og dette ved handelsministeren godt, for ellers ville der ikke i redegørelsen i dag stå, at de eneste problemer, der var tilbage for Danmark, var af lokalpolitisk art. Vi er endnu ikke blevet en delstat i fællesmarkedet, og man kan ikke tillade sig at føre politik herinde, som om man var det.

Men disse få linjer fra Romtraktaten er meget mere oplysende end hele den virksomhed, som markedssekretariatet hidtil har udøvet, fordi vi ganske klart i denne artikel får suverænitetsspørgsmålet forklaret, og kendsgerningen er, at Kommissionen bliver den overnationale myndighed. I denne Kommission får vi antagelig ikke —